



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA. pagetes 1'50 — EXTRANJER. 2'50

LA SETMANA

BEN poc, durant els passats vuit dies, hi ha hagut que espigolar en el camp de l'informació indígena. Descartada la vaga de Huelva, que ha tingut moments de veritable gravetat, tan encalmada s'ha presentat aquesta setmana la «producció nacional» de

notícies que, pera oferirne al lector algunes que valguin la pena, es d'absoluta precisió acudir al «mercat» estranger.
Anemhi, doncs, a donarhi una volteta.

Diumenge, a Paris, al acabar M. Briand d'inaugurar el monument que al Jardí de les Tu-

lleries s'ha aixecat a M. Ferry, sigué objecte d'un petit atentat.

Un home d'aspecte modest va acostarse al president del Govern y, alsant al puny, li pegà un cop al barret, que, naturalment, rodà per terra. El public, creientse que M. Briand havia sigut ferit, va tirarse indignat al damunt del desconegut, y costà no pocs esforços el

lliurar-lo de les ires dels més exaltats, empenyats en jugarli una mala passada.

Interrogat l'agressor, manifestà que's diu Lacour y que no sent envers M. Briand la menor antipatia.—Tot el meu odi—va afegir—el tinc al règim politic que ell representa. Per xò, solament per xò, volia pegarli.

Es dir, total res. Fins ara, tot indueix a



EL NOU GOVERNADOR CIVIL:—Dos mil setcens vintitres emigrants... ¡Això es magnific!... Vaig a posar desseguida un telefonema an en Canalejas: «Señor Presidente: Comercio barcelonés, brillantísimo aspecto. Sobre todo, la exportación de carne humana.»

creure que'l tal Lacour, més que un temible enemic del règim, es un pobre alienat.

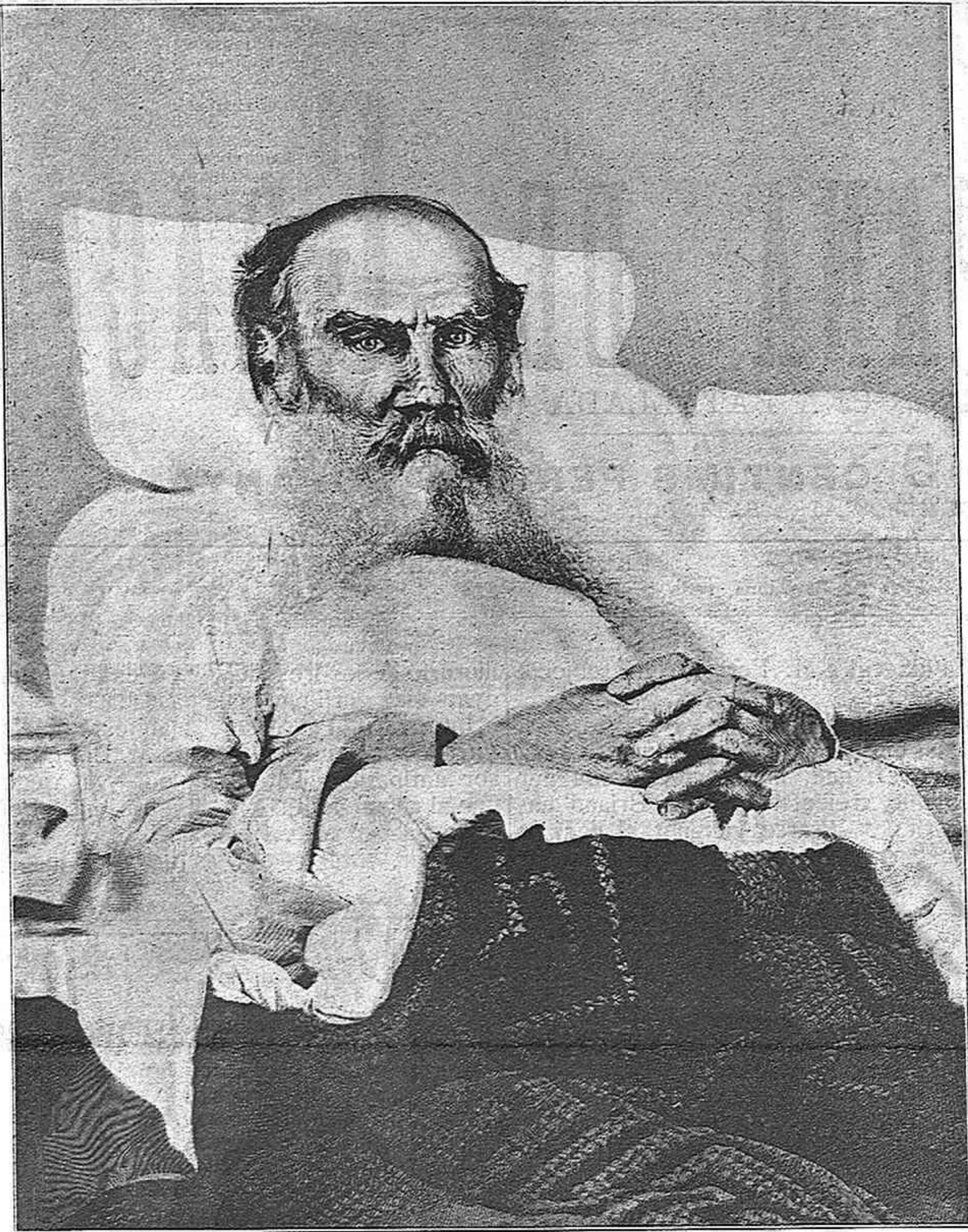
Bastant més seriós es lo que en aquest moments està succint a Mejiç, aont numerosos elements, cansats de la llarga dictadura del general Porfiri Díaz, han provocat un moviment insurreccional que, segons les darreres notícies, va extenentse com taca d'oli.

¿Conseguirà el vell president reduir als revoltosos y afirmar-se en el lloc que desde fa tants anys usufructua?

La vaguetat dels informes que posseim no permet aventurar suposicions de cap género, però de totes maneres, pot casi assegurar-se que'ls darrers temps de poder del indomable octogenari no seran tan tranquils com ell deuria desitjar.

Y prou, per avui.
L'actualitat, mirissela per allà ont se vulgui, no dona més de sí.

PIF-PAF



SANT LLEÓ TOLSTOI

Es l'estepa russa, part integrant dels grans deserts asiàtics, ont totes les religions han comensat tal volta. Sobre el *mujick* pesa la tradicional barbarie despòtica dels senyors, coronada, y potser contrastada, pel Czar. ¿Voleu medi més favorable a la formació d'aquella moral d'esclaus, senyalada per Nietzsche com a producte d'una convicció de l'impotència pera alliberarse de les tiranies? Però aqueixa moral d'esclaus pot arribar a les proporcions de la sublimitat y de l'heroisme quan s'encarni en un temperament nadiu d'aristocrata que li dongui els caràcters de deslliurament de l'ànima, y fassi *planer* sobre totes les coses temporals y baixes el sentit d'una norma divina de bé. Aleshores (en un veritable ideal de santedat) l'home arriba a super-home per una escala ben diversa de la de Nietzsche, però no certament inferior. En comptes d'aspirar a la victòria y al domini sobre'ls demés homes, aspira a la victòria y al domini sobre la bestia interior. Hi ha un títol de poesia de Victor Hugo, que expressa be els procediments per què s'arriba an aqueix estat, que podria anomenarse elevació de l'ànima sobre el cos: *Rupture avec tout ce qui amoindrit*.

Mireu: allà, en les terres de contemplació, s'extén la Rússia. Una horrible llegenda de martiris y execucions l'envolta. Per moments, en les pàgines de la premsa occidental, l'ona de la sang russa posa una rojor de foc. Ara mateix, Korolento, en el *Mercur de France*, contava les etapes darreres d'aquell martirologi. Tots nosaltres, homes plenament europeus, hem clos els punys contra la visió monstruosa, y ens hem negat fins a la cortesia davant les representacions oficials moscovites. Però nosaltres teniem, sí, la *nostra* Rússia, y la seva capital se deia *Tolstoi*. Tolstoi excusava, ab una immensa apoteosi de bondat, la maldat immensa. La seva figura blanca, que recordava a Job, tenia no sé quina virilitat de semi-deu primitiu, con si encarnés aquella originaria excelència dels homes segons el somni

optimista de les Arcadies. ¿Quina mà hi haurà hagut mai, més digna d'esser besada en un homenatge que fos quasi un culte? El qui ha penetrat be la lectura de Tolstoi ha conegut un sant.

Jo crec que cada un de nosaltres té en l'interior, en potencia, condormit, un passional qui's decidirà quan trobi el seu autor, l'autor capax de despertar-lo, com el príncep despertava en el bosc encantat la Bella adormida. Doneu la lectura d'un marquès de Sade a l'home que tingui una *Infra-Bestia* ensopeida en el cor com una serp conglassada, y el veureu revelar-se tot seguit ab violencia. Doneu a llegir Tolstoi a l'home nadvivament bo, que no ha escoltat mai el verb de suscitació capax de llibertarlo dels prejudicis ambients y educatius, y el veureu correr darrera l'apostol y convertir en comunió la seva lectura. Si el cel cristià fos una realitat, imagineu els mereixements d'aqueix gegantí Tolstoi, que podria ferse companyer davant de Deu per un immens seguici d'ànimes redimides? El seu do de llàgrimes arriba a mai superades emotivitats. Hi ha pàgines seves que jo no podria llegir sense ennuegar-se'm la veu y velarse'm els ulls en un espume de dolorosa delicia.

El desert—s'ha dit—es monoteista.—Però aquest monoteisme pot resoldre's en forma mística, o sia en forma de poesia ultra-vident, y en forma ascètica, o sia de suprema purificació o rabejament moral, a manera de baptisme inicial de vida nova. Tolstoi no es mai un mistic. Es un ascetic. Jo crec que en la seva persona acaba de desaparèixer un dels més alts exemplars d'home que la terra hagi mai produït; jo crec que'l seu nom serà, ab el temps, d'una lluminositat igual a la dels Marc Aureli o Sant Francesc d'Assís; però la seva voluntat no té per fi, com la dels super-homes més abundants, un ideal de bellesa, sinó una consagració de la vida tota a l'objectivitat del bé. Direu que aquets homes alsen una pira y s'hi ofereixen a la flama purificadora de l'amor a tots; y per

aquest amor, indirectament, van a la bellesa que directament no cerquen.

Hores de la meua vida que jo he passades ab tu, Sant Lleó Tolstoi, amarantme l'ànima ab la divina mentida dels teus ensomnis, passantme per la ciutat ont tu eres el patriarca, entre l'austeritat d'uns conreus pacífics, entre *isbas* que fumegen a manera d'altars, ¿com diria avui, en l'hora del teu *transit*, la lleuor d'excelencia que deposaren en mi mateix? Jo vaig sentir despertar-se'm a dintre meu, en aquells moments, la bondat abscondida; y si a vegades m'ha semblat escoltar sobre'l correr de la meua ploma l'aleteig d'una aura de bé, a vosaltres ho dec en primer terme. Sobre'ls secs eruditismes del devorador de llibres que hi ha en mi, sobre el divagar filosofic, o l'imaginar poetic, o les calrades polítiques, y els odís d'escola, y els cenacles de *coterie* literaria, sempre una secreta amor m'ha impulsat l'esperit envers la figura de Tolstoi, ab tot y que ni la meua inteligencia podia creure'hi, ni els meus afectes de refinat literari podien trobarhi consonancia...

Les meves notes de lector desborden en comentaris sobre'ls llibres seus, com a desdoblaments de la meua vida. ¿Qui podria condensar en articles de periodic un judici sobre aqueixa obra espanyada en tantes ramificacions, el moralista, l'exegeta, el novelador, el critic? En aquest setmanari, de caracter primordialment popular, no vull referirme més que a l'obra de Tolstoi com a conductor de multituds.

Entesa així, l'obra de Tolstoi es la més alta expressió de l'acracia, de l'anarquisme en tota la noblesa dels mots. La primera de les conviccions de Tolstoi consisteix en negar el dret de forsa d'uns homes sobre'ls altres. Estava reservat a Rússia el reunir, com a productes oposats d'una mateixa malura del medi ambient, la negació agressiva y tràgica de Bakounine, dels nihilistes, de Kropotkine, y l'afirmació de l'amor humà com a contrapès de la negació del dret a la violencia, en Lleó Tolstoi. Aquells, en un poble d'esclaus, són els Espartacs, aquest es l'Epictet.

Les divinisacions metafòriques de tots els fundadors, sempre poetas, com a tals fundadors, degeneren en baixes creencies literals (religions) y baixes mímiques supersticioses (culte). Es que'l poeta no creu en el sentit directe y literal de les seves imatges-simbols; y la plebs perd la noció del sentit metafòric y s'arrapa a l'interpretació grossera, infantil, literista. Però, de sobte, ve un home excels, un alt heresiarca, qui retorna les coses al sentit originari, distingint entre la metàfora y l'objecte cultural; defineix *directament* els símbols, pera que resti neta la significació de les intencions primaries. Els estandarts y les imatges se tornen de roba y fusta, perdent la condició de *fetiches*, o petits idols; però la doctrina recobra l'espiritualitat ab que brollà de la paraula messianica. Tolstoi, en suma, no ha fet més que repetir, en l'accent de Galilea y Jerusalem, la paraula del Crist; y les Iglesias, grans desfiguradores d'aquella paraula, han trontollat, vedant als homes la coneixensa de la predicació de llum...

En rigor, tota la doctrina tolstoiana, aura de budhisme sobre una rassa de barbes cristians, impermeables a l'invasió de l'helenisme, pot esser resumida en la màxima evangèlica que'ls eclesíastics pseudo-cristians, han volgut fer oblidar: «No resistiu al malvat.»

Veieu un món, el món modern, qui trepidava sota les vostres passes ab l'anunci de propers erupcions. Els treballadors dirien que afilen l'eina, pensatius, ab els ulls perduts en impossibles ensomnis. Tremolors d'ansies venjadores treballen les humanitats.—Y un home, Tolstoi, entre la multitud ronca, crida ab veu sobrehumana, amarada de bell absurd: *No resistiu al malvat!* Sectes nombroses se reuneixen entorn d'ell. Els *doukhoborts*, en la Rússia pretoriana y bèlica, refusen pendre les armes, acceptant el martiri y oferint la sang propia pera no vessar la sang dels demés.—Y el vell segueix cridant: «Patriotisme y cristianisme són coses que no poden coexistir!»—Y l'exèrcit de pau obrí els llavis, com a una comunió, an aqueixa aigua nova, promesa ja per Jesús en el pou de Samaria.

Veiu de sinceritat, de lògica terrible, entre una societat hipòcrita que fonamenta el seu sistema de forsa y de guerra en la doctrina condemnatoria de tota guerra y de tota forsa... «Hi ha que decidirse y optar entre Crist y la societat present», ve a dir el gran vell. L'Iglesia ha tingut per missió secular un engany: l'armonisació entre la doctrina de Jesús y les conveniencies socials o polítiques; la prostitució d'aquella doctrina pera ferla util als poderosos de la terra; la consagració de les concupiscencies del poder com a reflectes de la voluntat divina. L'Iglesia es l'Anticrist, y les armes de les nacions són el seu instrument! Caifàs y Herodes han suplantat al fill de Maria!

...Allà enfora, en la planura glassada ja, l'enterrament acaba de transcórrer. Les multituds, aquelles multituds russes, barreja de les grans violencies ab les grans renunciacions, se corben fins a terra com davant la més alta de les grandeses humanes presents. Les llàgrimes dels ho-

mes cauen sobre'l terror com un bateig d'ànima dolorosa. Les banderes, que'l vell no amava, s'endolen en les altures, perquè *saben*, elles també, ab la seva vaga naturalesa d'idols, que aquell gran mort es la Rússia, la gran Rússia d'exportació, la Rússia adocrinadora del món, la Rússia-univers, la Rússia que s'incorpora a tots els homes y a totes les terres ab l'unic imperialisme veritable... Y els popes mesquins, y aquell Sant Sínode aont hi ha ecos de sanhedrín jueu, y aquella ortodoxia, vil esclava dels Czars pontificals, qui tingué la gosadia sacrílega d'insultar al sant en l'agonia, oferintli la *salvació de l'ànima* a cambi de negar, ab un defalliment d'home cultural, tota una vida de gloriosa puresa, sent, davant els *iconos* ridículs, enroscarseli en l'ànima el corc de la gran mentida secular, refugiada allà contra el conjur de l'home formidable...

GABRIEL ALOMAR

Per la memoria d'en Bartrina

El Sr. Roca y Roca se'ns enfada ab el propietari de LA CAMPANA DE GRACIA perquè en la nova edició de l'«Algo», d'en Bartrina, s'ha suprimit la dedicatoria an aquell senyor.

Permet'ns el Sr. Roca y Roca: ens sembla que hi ha, en aqueixa qüestió un equívoc; perquè'l Sr. Roca y Roca, qui se'ns disgusta avui no es, certament, el Sr. Roca y Roca a qui va esser dedicada la «primera edició» del llibre d'en Bartrina. Aquell senyor era un antic anticlerical, compenetrat ab l'esperit de les nostres publicacions y també ab el de l'ilustre autor de l'«Algo»... En cambi, el Sr. Roca y Roca d'ara es un bon burgès convers, qui ha donat a l'Iglesia catòlica la gran satisfacció d'unes segones nupcies ab cantics celestials, pregaries de monges y nodrida lluminaria de ciris; es un bon senyor qui, davant dels «fets vandàlics», va fer penitència pública de les seves antigues faltes de periodista, votà com un anyell la protesta de l'Ajuntament, y en les seves correspondencies a cert diari d'Amèrica ha ajudat a la feina dels mauristes y col·laborat ab la missió dels Azorín o dels Salvador Canals.

L'editor y propietari de l'obra d'en Bartrina (qui no ha estat mai editor del senyor Roca y Roca), ademés de creure's en el perfecte dret de considerar la dedicatoria d'aquell llibre limitada a la primera edició, y no eternament inseparable de l'obra, ha cregut fer un servei a la memoria pura de l'anticlerical Bartrina separant de les seves poesies el nom del convertit, pera deixar en tota integritat la memoria d'aquest gloriós autor y la memoria del primer editor, Sr. López Bernagosi, qui segurament no hauria seguit el gust del Sr. Roca y Roca en les seves apostasies. De manera que no ha fet més que suplir lo que, en conciencia, haurien fet sens dubte els dos morts benemerits, incapassos de voler, com a portada d'un llibre immortal, la dedicatoria a una pobre debilitat humana.

Preparant l'Assamblea

Reunit el Consell provisional de l'Unió Federal Nacionalista Republicana, ha acordat convocar pera'l vinent Janer l'Assamblea d'organissació prevista en les bases aprovades el 24 d'Abril del present any.

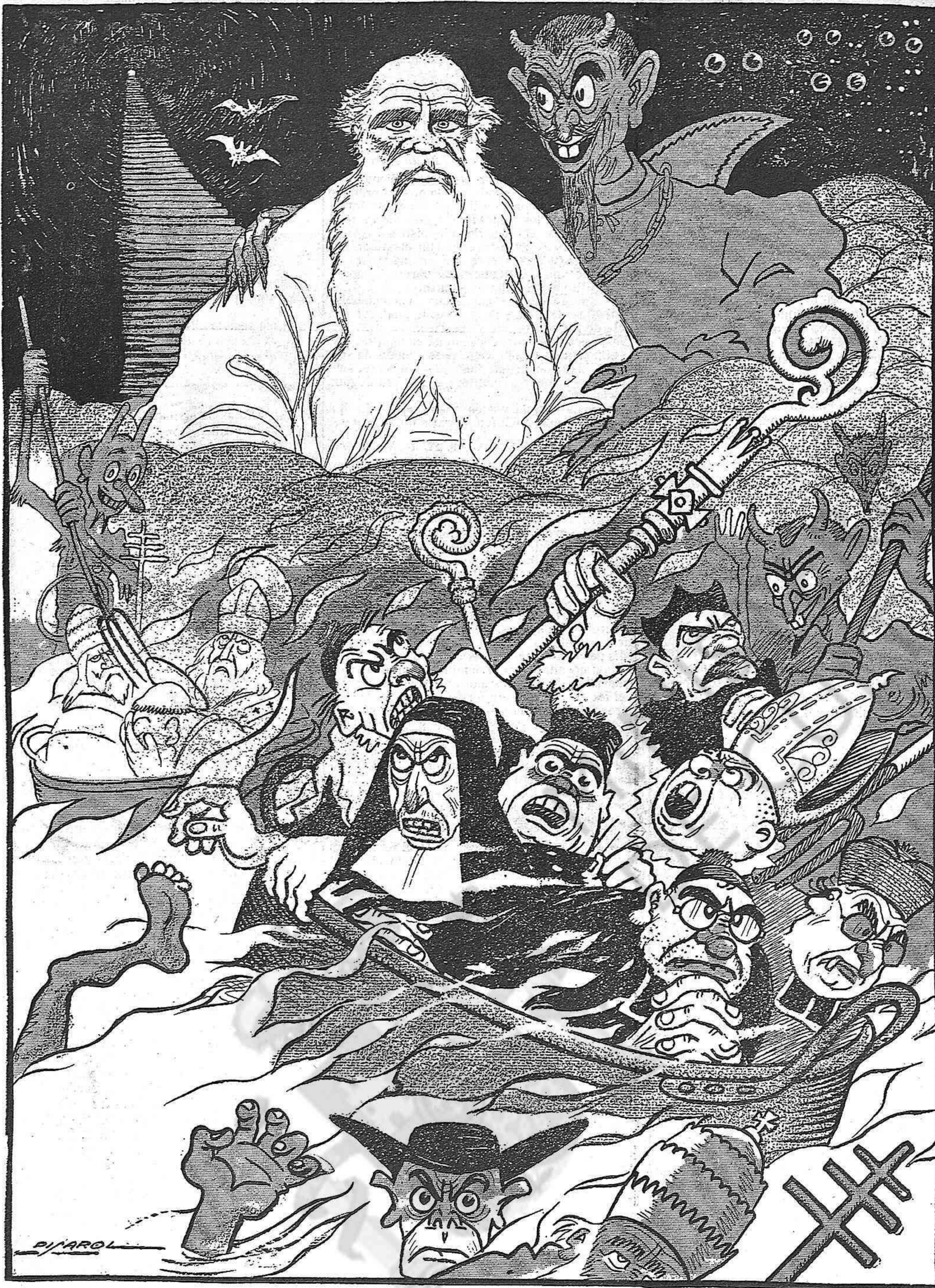
A fi de que'ls nostres lectors les coneguim, publiquem a continuació les

Regles pera l'elecció de representants

I.—Abans d'acabar el mes de Novembre se constituirà a tots els Municipis de Catalunya una Junta provisional, en la que hauran de tenir igual intervenció cada un dels tres partits que's refonen en l'U. F. N. R. A Barcelona hi haurà una sola Junta provisional que formarà un cens per cada un dels districtes municipals, incloent Sarrià en el districte VIII y Sant Adrià y Santa Coloma de Gramanet en el districte IX. Aquestes Juntes municipals convidaran als federats nacionalistes a inscriure's en el cens de la comunió desde'l primer al 15 de Desembre prop-venint.

II.—Podran inscriure's tots els ciutadans de 20 anys en amunt. Per cada ciutadà s'extindrà una fulla d'inscripció. Les fulls d'inscripció s'exposaran al public y tots els inscrits podran demanar la no admissió d'un ciutadà dirigint-se a la Junta municipal, que resoldrà públicament. El dia 18 de Desembre s'exposarà al public el cens aprovat per la Junta.

En Tolstoi, entrant al Infern



—Mosca!... Jo que no tenia altre afany que venir aquí pera fugir de la peste clerical... ¡Si'm descuido!...

da. Ha semblat pendre, de moment, una bona embranzida. Però el senyor Canalejas parla massa, discursaja massa, y corre el perill de que totes les seves energies s'esbravin en paraules. Resulta més un orador que un governant. Y a l'altura en que estem, les paraules sobren si no les acompanyen els fets. El senyor Canalejas vol imitar en els discursos al seu colega M. Briand; però no té en compte que M. Briand es, com ell mateix diu, un home de realitzacions.

FULMEN

«El Diluvio»
y en Gonzalo Rivas

Fot just corria el rumor de que en Gonzalo Rivas volia presentar un projecte de portada d'aigües a l'Ajuntament, que a les redaccions de L'Esquella y LA CAMPANA'S tingué coneixement d'alguns actes no gaire honrosos comesos pel

dit senyor, d'una estada seva, bastant llarga, a la Model, amén d'altres antecedents, per cert gens edificants.

Confessem que, moguts per l'afany d'informar a l'opinió sobre aquest assumpte de les aigües y aimants de no fer les coses a la lleugera, practicarem algunes gestions encaminades a posar en clar els extrems apuntats. La nostra empresa topà ab alguns inconvenients. Més enterat o més sortós, ha pogut el firmant d'una fulla que aquets dies circula per aquí, y ens ha sigut enviada, posar en antecedents a l'opinió respecte de la vida y miracles de don Gonzalo de Rivas.

La fulla ha estat reproduïda pel Diluvio. En Gonzalo de Rivas ha respost a l'acte del Diluvio ab una substanciosa carta, de la qual n'extraiem les següents no menys substancioses ratlles.

Diuen aixís:
«A raiz de intentar presentar al Ayuntamiento de Barcelona mi proyecto para la traida de aguas, en el Café de la Lonja me presentaron los señores don Alfonso Guardiola y don José Campanyá a un señor desconocido hasta entonces para mí, llamado don José Costa y Casanovas, redactor de El Diluvio.

«Este señor pretendió que yo le entregara DIEZ MIL PSETAS en pago de la publicación en El Diluvio de artículos favorables a mi proyecto de traida de aguas.

«Como esto no se realizó, yo presumo que bien puede haber influido aquella negativa en la campaña difamatoria que se me hace.

Dándole gracias por la publicación de las anteriores líneas, se ofrece de usted atento s. s. q. b. s. m.—Gonzalo de Rivas.»



ESPRES de donar compte de l'arribada del nou Governador civil, La Publicidad fa constar que «no se sabe si el señor Portela Valladares viene a Barcelona en calidad de amigo de Moret y Suárez

Inclán ó si, por el contrario, viene como servidor y súbdito de Lerroux.»
Lerroux... Moret... por el contrario... Però ¿que vol dir l'estimat colega que hi ha alguna diferencia entre l'un tipo y l'altre?

Endavant!...
Diu un telegrama, referent a la sessió celebrada pel Congrés el passat dissabte:
«El señor Pi y Arsuaga pide que cada isla de las cuatro de Canarias elija un diputado.»
Vetaquí un problema ben curiós y intrincat. En aquell grup d'isles, fent cas omís de sis que son molt petites, hi ha: la Gomera, la Gran Canaria, la de Hierro, Fuerteventura, Lanzarote, Palma y Tenerife.
Ara be: si d'aquestes set isles no més n'hi ha quatre que son Canaries, les altres tres que resten ¿què deuran ser?
¿Cadernerres?

En Moret y en Canalejas han tornat a quedá amics. Falta ara sabé una cosa: dels dos ¿quí ha enganyat a qui?

Segons un paperot lerrouxista que—encara que no gaire—circula per aquets mons de Deu, el dia en que la seva colla se resolgui a arrasar tot lo que recorda atavismes y odís, del monument al doctor Robert no'n quedarà pedra sobre pedra.

Bravissim!... Però, escolti:
Y si un dia la tempestat d'indignació que lentamente—¡ai! massa lentamente—s'está formant en la conciencia de les persones decentes arriba a esclatar, ¿qu'è'n quedarà de l'obra de don Alejandro y els seus tinents?

¿No ho sab?
Ja l'hi direm nosaltres.
La vergonya d'haverla tolerada... y la mala olor que, desaparegudes y tot, deixen encara, durant algun temps, les coses corrompudes.

Indelicadeses inconscients.
La joventut federal projecta un homenatge a l'ex-diputat y ex-periodista don Eusebi Corominas.

L'homenatge consistirà, segons sembla, en l'entrega d'un pergami.

Ara veegin: a un bon senyor, a qui els de La Publicidad acaben de jubilar per veterano inservible, anarli a regalar un pergami!...

No troben que es com si a una dama lletja li brindessin un mirall?

Ja era hora de que comensés l'exportació.
«Els frares caputxins de Pamplona han sigut cridats desde California pera implantar allí les seves ordres.»

Molt be.
Per mi ja tenen ordres d'anar... a California.

Els catolics de les Basses de Sant Pere estan desconsoladissims perquè, per falta de diners, no's poden enllestir les obres de l'antiga parroquia.

—Per Sant Pere!... Pel gloriós Sant Pere! —exclamen els desolats devots.

Per Sant Pere!
No es el porter del Cel, Sant Pere?

Quan passi pel pla de la Boqueria, si me'n recordo, li compraré un llavero.

En Miranius ha fet campana de Doctrina. Son pare, que ho ha descobert, l'emprèn a l'arribar a casa.

—Com es que avui no has anat a la llissó de Doctrina?

—Oh, perquè avui tocava el «sant sagrament del matrimoni»... y com que jo encara'n tinc per dies, de casarme...



Cavallers: M. Sust: El xisto està be, parlat; escrit no resultaria.—J. C. S.: No es que estigui malament; es que no es género pel de LA CAMPANA, en el que hi casen millor treballs de caracter politic o social.—E. R. (Caldas de Malavella): La firma ha de venir ab rúbrica al peu de la carta.—J. R. (Mataró): Queda servit. Li està be?—Raquim: Del espai disponible dependrà el que vagi aquí o allà... o que no vagi enlloc.—G. E.: Farem els possibles.—M. E.: Si hi cab ¿per què no?—J. M.ª Sureda (a) Andari): No'm fan prou el pes.—A. B. C.: Les repassarem ab calma y decidirem.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Rebut y feta la tria—esperaran el seu dia.—A. D. P.: Si ens vaga l'esmenarla, sí, senyor.—J. C.: El monolog es molt comic; si l'allargués y el cuidés y el posés en net (vull dir net de porqueries sicalpitiques) encara potser l'hi pendrien al Romea. De pitjors se'n veuen.—S. S. (Ampurdanés): No'ns convenen.—Joan Antic Puquí: Alguna cosa s'aprofitarà.—A. T.: Massa llarga. Això dit en deu línies, potser sí que faria.—Pep Sabaté: Van a la tanda corresponent.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª